

„Édesanyám oldaláról felvidéki vagyok...” – mondja Anton Molnar, a Franciaországban élő jeles festőművész

Határtalan birodalma a szépnek

Szép nőket fest Anton Molnar. Szépeket és érzékieket. Olyan „moraviásakat”, „vaidimosakat”, „izgatóakat. Csábítóakat. Elegánsan vetkőzőket. Titkos szeretőket. Köztük is a desszerteket.

SZABÓ G. LÁSZLÓ

Anton Molnar ismeri a nőket. Valami azt súgja, a „davidhamiltoni”, hamvas, tapasztalatlan szépségeket, és az érett, sokat tudó, „antonionisakat” is. Ismeri finom, szellőként simogató illatukat, előkelő mozdulataikat, testük bódító varázsát, szerelmük lángját és hamvát. Anton Molnar ugyanis az a típusú festő, akiért okkal bomlanak a nők. Messziről jött ember a Párizs melletti Chartrettes-ben, ismeretlen ismerős Budapesten. Itt francia, ott „ongroá”. Felénk ritka vendég, arrafelé gyökeret eresztett idegen. Vagy már nem is. Idevalósi ősöktől származó odavalósi. Vonásait tekintve lehetne akár korzikai is. Vagy macedón. Vagy szicíliai.

friss albumában így írta meg önéletrajzát: „Budapesten születtem 1957-ben. Általános iskolai tanulmányaimat Magyarországon és Afrikában, Bamakóban (Mali Köztársaság) végeztem. Ezt követően felvettek a budapesti Képző- és Iparművészeti Szakközépiskolába, ahol festő szakon végeztem 1976-ban. Egy ideig a Szépművészeti Múzeumban dolgoztam, majd bekerültem a Képzőművészeti Főiskolára. 1983-ban diplomáztam mint festőművész. Együttal rajz-, anatómia-, művészettörténet- és ábrázológeometria-tanár is lettem. 1986-ig a főiskolán maradtam mesterképzésen – murális szakon – (murális művészet, freskó). 1981 és 1986 között műveim magyarországi és külföldi tárlatokon – többek között Párizsban is – szerepeltek. Az Egyesült Nemzetek genfi irodája 1986-ban felajánlott egy grafikus munkát,

Komplex világ, komplex művészeti nyelv.

Festmények, amelyek ecsettel írt érzéki novellák, bizsergető versek, szenvedéllyel teli regények.

Festmények, amelyek mögött lágy zongorafutamok szólnak. Vagy brácsák és hegedűk muzsikája feszül egymásnak. Vagy hárfát pengetnek vékony, csontos ujjak.

Festmények, amelyek régóta őrzött fényképeket idéznek. Színes, felkavaró portrékat.

Festmények, amely modellszépű nő, hosszasan öltöző és hevesen vetkőző, reggeli toalettjüket odaadón végző szeretők emlékei.

Anton Molnar valóban folyamatosan kutat. A szépség, az esztétikum, a test vonzerejének megszállott kutatója. Keres és talál. Megérez és felfedez. Egy arc, egy csukló, egy finoman leomló hajtincs ugyanúgy elbűvöl, akár egy combhajlat, egy kecske, vagy

tópartra néző erkélyen, amely a gyönyör diadalát hirdeti. Egy kapu tövében, amely előtt az árnyék is meghajol. Egy déli árkádsor alatt, ahol korunk Vénusza vonul tintakék pompával. Jön Cindy, fekete kalapban. A Bella donna, keblére simuló köpenyben. Betsabé, a fekete szobor. Angelina hozza csupasz vágyait. Claire fűzőben, szétnyíló alsószekernyében. A Casa Rosa varázsos asszonya. Anne-Flore őszi levélkoszorúban. A hegedűtestű Petra. Adriana a színházban. Kelly Scott Fontainebleau-ben.

Kék asszony dala szól üres szobában.

Raffaelói szépség vörös turbánban.

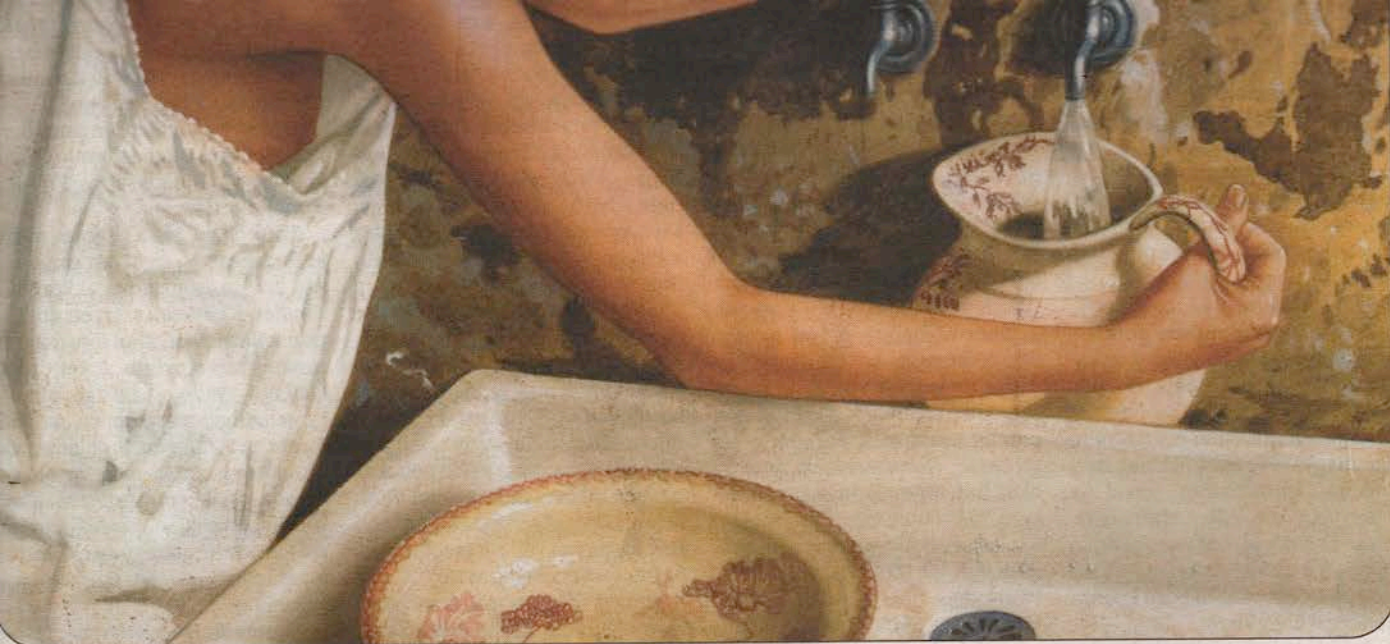
Krúdy nólakja arany színű őszben.

Tavasziünnep. Hosszú reggel. Szerelmes hétvége.

Caroline sokat ígérő szeme.

Mademoiselle Paris fényes keblei.

Anton Molnar kalandra hív. A szépség végtelen birodalmába csalogat szüntelen. Ajtókat nyit. Nesztelen léptekkel követjük utózatunk

„Édesanyám oldaláról felvidéki vagyok...” – mondja Anton Molnar, a Franciaországban élő jeles festőművész

Határtalan birodalma a szépnek

Szép nőket fest Anton Molnar. Szépeket és érzékieket. Olyan „moraviásakat”, „vadimosakat”, „izgatóakat. Csábítóakat. Elegánsan vetkőzőket. Titkos szeretőket. Köztük is a desszerteket.

SZABÓ G. LÁSZLÓ

Anton Molnar ismeri a nőket. Valami azt súgja, a „davidhamiltoni”, hamvas, tapasztalatlan szépségeket, és az érett, sokat tudó, „antonionisakat” is. Ismeri finom, szellőként simogató illatukat, előkelő mozdulataikat, testiük bődtelű varázsát, szerelmük lángját és hamvát. Anton Molnar ugyanis az a típusú festő, akiért okkal bomlanak a nők. Messziről jött ember a Párizs melletti Chartrettes-ben, ismeretlen ismerős Budapesten. Itt francia, ott „ongroá”. Felénk ritka vendég, arrafelé gyökeret eresztett idegen. Vagy már nem is. Idevalósi ősoktól származó odavalósi. Vonásait tekintve lehetne akár korzikai is. Vagy macedón. Vagy szicíliai. Valójában egyik sem. Magyar. Rádásul felvidéki családi ággal. Ha nem tudnám róla, hogy festő, nézhetném írónak, divattervezőnek, fotográfusnak, sőt még zeneszerzőnek is. Mindenképpen művészembernek. Van benne valami, ami nem hétköznapi. Amitől más. Ami besorolhatatlanná teszi.

Ilyenek a festményei is. Nem hétköznapiak. Mások. Besorolhatatlannak. Elegáns, sokcsillagos szállodák különtermébe valók. Pompás szalonokba. Újkor paloták falára. Semmiképpen nem egy panellakásba. Vagy ha mégis, akkor az „emeleti sziget” egy formatervezett lakótelepen.

Anton Molnar eredeti nevén Molnár Antal. Japánban megjelent

friss albumában így írta meg önéletrajzát: „Budapesten születtem 1957-ben. Általános iskolai tanulmányaimat Magyarországon és Afrikában, Bamakóban (Mali Köztársaság) végeztem. Ezt követően felvettek a budapesti Képző- és Iparművészeti Szakközépiskolába, ahol festő szakon végeztem 1976-ban. Egy ideig a Szépművészeti Múzeumban dolgoztam, majd bekerültem a Képzőművészeti Főiskolára. 1983-ban diplomáztam mint festőművész. Egyúttal rajz-, anatómia-, művészettörténet- és ábrázológeometria-tanár is lettem. 1986-ig a főiskolán maradtam mesterképzésen – murális szakon – (murális művészet, freskó). 1981 és 1986 között műveim magyarországi és külföldi tárlatokon – többek között Párizsban is – szerepeltek. Az Egyesült Nemzetek genfi irodája 1986-ban felajánlott egy grafikus munkát, ezzel megnyílt előttem a külföldi hivatalos munkavállalás lehetősége. 1988-ban eldöntöttem, hogy családdal Franciaországba költözöm. Azóta ott és a világ más pontjain számos jelentős kiállításom volt. Műveimen keresztül szeretném éreztetni az ezredforduló hangulatait. Ebben a komplex világban egy olyan művészeti nyelvet szeretnék megteremteni, amely képes lefordítani látomásaimat a kultúrák és élmények keveredéséről. Számomra a festészet magatartási és kifejezési forma, amelyet folyamatosan kutatok és újraértelmezek.”

Komplex világ, komplex művészeti nyelv.

Festmények, amelyek ecsettel írt érzéki novellák, bizsergető versek, szenvedéllyel teli regények.

Festmények, amelyek mögött lágy zongorafutamok szólnak. Vagy brácsák és hegedűk muzsikája feszül egymásnak. Vagy hárfát pengetnek vékony, csontos ujjak.

Festmények, amelyek régóta őrzött fényképeket idéznek. Színes, felkavaró portrékat.

Festmények, amely modellszépességű nők, hosszasan öltöző és hevesen vetkőző, reggeli toalettjüket odaadón végző szeretők emlékei.

Anton Molnar valóban folyamatosan kutat. A szépség, az esztétikum, a test vonzerejének megszállott kutatója. Keres és talál. Megérez és felfedez. Egy arc, egy csukló, egy finoman leomló hajtincs ugyanúgy elbűvöl, akár egy combhajlat, egy kecses nyak vagy egy egzotikus szempár. Alkotásából elsőre kiolvasható: szívesen kényezteti magát. „Engedjétek hozzá a szépet!” – mondja, s amit kap, azt jó szívvel tovább is adja. Nem kell kulcslyukon belesnünk, félig elhúzott függöny mögött leselkednünk, ablak előtt megbabonázva állnunk. Anton Molnar szívesen invitál saját birodalmába. Mindent megmutat, amiről azt hinnénk: csak az övé. Megállhatunk vele egy mezítelen testet pihentető kanapé mellett. Egy medence szélénél, ahol már az utolsó ruhadarab is lehullott. Egy

tópartra néző erkélyen, amely a gyönyör diadalát hirdeti. Egy kapu tövében, amely előtt az árnyék is meghajol. Egy déli árkádsor alatt, ahol korunk Vénusza vonul tintakék pompával. Jön Cindy, fekete kalapban. A Bella donna, keblére simuló köpenyben. Betsabé, a fekete szobor. Angelina hozza csupasz vágyait. Claire fűzőben, szétnyíló alsósoknyíában. A Casa Rosa varázsos asszonya. Anne-Flore őszi levélkoszorúban. A hegedűtestű Petra. Adriana a színházban. Kelly Scott Fontainebleau-ben.

Kék asszony dala szól üres szobában. Raffaelői szépség vörös turbánal. Krúdy nőalakja aranszínű öszben. Tavaszünnepe. Hosszú reggel. Szerelmes hétvége. Caroline sokat ígérő szeme. Mademoiselle Paris fényes keblei.

Anton Molnar kalandra hív. A szépség végtelen birodalmába csalogat szüntelen. Ajtókat nyit. Nesztelen léptekkel követjük vágyaink titkos folyosóin. Lehet hajnal, kora este vagy késő éjszaka: itt nem marad fogoly a gyönyör.

Magyar és francia kiállítóterem mellett New York, Tokió, Szingapúr galériáinak is gyakori vendége Molnár Antal. Festményeit a világ legtávolabbi pontjain is komoly elismerés övezi. Portréiban nemcsak az arc – az érzés szépsége is dominál. Az elérhetetlen, a megálmodottat, a vágy titokzatos tárgyát hozza egészen közel. Ha nem is mindörökké, egy kivételes pillanatra biztosan. Az pedig sokáig kísérti az embert. Bele is ivódhat. Ha igazán akarja, képes megőrizni. Csak azért, hogy bármikor megidézhesse.

Magyar és francia kiállítóterem mellett New York, Tokió, Szingapúr galériáinak is gyakori vendége Molnár Antal. Festményeit a világ legtávolabbi pontjain is komoly elismerés övezi. Portréiban nemcsak az arc – az érzés szépsége is dominál. Az elérhetetlen, a megálmodottat, a vágy titokzatos tárgyát hozza egészen közel. Ha nem is mindörökké, egy kivételes pillanatra biztosan. Az pedig sokáig kísérti az embert. Bele is ivódhat. Ha igazán akarja, képes megőrizni. Csak azért, hogy bármikor megidézhesse.

Magyar és francia kiállítóterem mellett New York, Tokió, Szingapúr galériáinak is gyakori vendége Molnár Antal. Festményeit a világ legtávolabbi pontjain is komoly elismerés övezi. Portréiban nemcsak az arc – az érzés szépsége is dominál. Az elérhetetlen, a megálmodottat, a vágy titokzatos tárgyát hozza egészen közel. Ha nem is mindörökké, egy kivételes pillanatra biztosan. Az pedig sokáig kísérti az embert. Bele is ivódhat. Ha igazán akarja, képes megőrizni. Csak azért, hogy bármikor megidézhesse.